

Arrest

nr. 63 115 van 15 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE, loco advocaat M. TREMMERY, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn van Armeense origine, geboren op 27 april 1957 in de Armeense hoofdstad Jerevan.

Op 17 juni 1982 huwde u officieel met T.K.(...) in Jerevan.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië verlaten heeft omwille van de problemen van uw zoon E.K.(...) (O.V. 6.664.055).

De problemen van uw zoon begonnen nadat er op 10 juli 2010 een artikel verschenen was in de krant Hayk waarin hij als psycholoog stelde dat de problemen van de Armeense samenleving veroorzaakt werden door de psychische problemen van de autoriteiten. Nog diezelfde avond werd hij door twee medewerkers van de Armeense Staatsveiligheid thuis opgezocht en meegenomen naar hun gebouw. Jullie gingen hem met de auto achterna, maar konden hem die avond niet vrij krijgen. U en uw dochter werden volgende avond vrijgelaten op voorwaarde dat er 25 000 dollar betaald zou worden. Uw man

besloot echter dat het beter was om het land te verlaten aangezien jullie geen enkele garantie hadden dat jullie na de betaling van het geld daadwerkelijk met rust gelaten zouden worden. Daarom regelde hij jullie reis.

U verliet Armenië uiteindelijk op 13 juli 2010. Samen met uw zoon en dochter werd u opgehaald door een passeur, een zekere V.(...), en naar de luchthaven in Jerevan gebracht. Daar nam u een vlucht van Air France richting Parijs, dat u enkele uren later bereikte. Vanuit Parijs werd u met de wagen naar België gebracht, waar u nog diezelfde dag aankwam. U logeerde nog enkele weken in een onbekend huis, alvorens op 2 augustus 2010 asiel aan te vragen bij de Belgische autoriteiten. Uw man bleef achter in Armenië, maar bevindt zich ondertussen in Rusland."

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw zoon. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 10). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw zoon, E.K.(...) (O.V. 6.664.055), de beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw zoon, E.K.(...) (O.V. 6.664.055), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, huwelijksakte, militair boekje en twee diploma's) zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en huwelijksakte bevatten louter informatie met betrekking tot uw persoonlijke identiteit en die van uw gezin, die niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de problemen die uw zoon in Armenië gekend zou hebben. Uw militair boekje bevat uitsluitend informatie aangaande uw militaire loopbaan en heeft bijgevolg evenmin enige bewijskracht ten aanzien van de problemen van uw zoon in Armenië. Uw diploma's tenslotte tonen enkel aan dat u een opleiding als schoonheidsspecialiste en een lerarenopleiding Russisch hebt voltooid, wat echter niet betwist wordt."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar zoon, E.K.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 63 114 van 15 juni 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van E.K. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht heeft besloten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker; inderdaad is deze laatste er immers niet in geslaagd zijn asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst bracht verzoeker, na zijn arrestatie, niemand op de hoogte van de problemen die hij kende.

De redenen die verzoeker opgaf om zijn nalatigheid te verklaren -hij liet na zijn partij (zie verhoorverslag van 3 november 2010, p. 19), de journaliste, medewerkers van de krant (zie verhoorverslag, p. 21), een advocaat of een mensenrechtenorganisatie (zie verhoorverslag, p. 19-20) in te lichten, met het oog op het verkrijgen van hulp-, werden terecht door de commissaris-generaal niet aanvaard.

In zijn verzoekschrift van 9 december 2010 herhaalt verzoeker zijn verklaring, afgelegd tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, dat hij hiervoor geen tijd had (zie verzoekschrift, p. 3).

Dit argument is niet afdoende; er mag inderdaad worden verwacht dat gezien de ernst van de aangehaalde problemen verzoeker de andere betrokkenen op de hoogte zou brengen omdat ze ook een risico op vervolging konden lopen.

Het gaat in hoofde van verzoeker ook niet op om te stellen dat (zie verzoekschrift p. 4) hij het "aanvoelde als een persoonlijke dreiging die zich tegen hem richtte en niet tegen de partij" ; van een persoon met een academische opleiding -verzoeker stelt psychiater te zijn- kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij inziet dat ook de andere actoren die bij de publicatie van dit artikel betrokken zijn, gevaar lopen gevisieerd te worden door de autoriteiten. Verzoeker heeft immers in naam van zijn partij gesproken en de journaliste en de krant hebben het artikel in kwestie gepleegd en verspreid.

De uitleg van verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 4) dat het partijkopstuk Z. misschien zelf uit de partij zou stappen, lost zijn aansprakelijkheid uit het verleden niet op.

Verzoekers uitleg (zie het verzoekschrift, p. 3) dat hij "zodanig onder de indruk was van wat er allemaal gebeurd was en dat hij er niet aan dacht om contact op te nemen met iemand van de partijtopy, een advocaat, dan wel een mensenrechtenorganisatie" is een blote bewering; de Raad herinnert er aan dat verzoeker een psycholoog is van wie men mag verwachten dat hij enige emotionele spanning kan verdragen.

Er mocht van verzoeker worden verwacht dat hij zelfs in de voorgehouden stresssituatie een poging had ondernomen om hulp te verkrijgen in zijn land van herkomst.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag inderdaad worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om tegen de bedreigingen bescherming te bekomen in zijn land; deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ook in zijn verzoekschrift nalaat een aannemelijke verklaring te geven waarom hij geen informatie kan verschaffen over de huidige stand van zaken in zijn land van herkomst.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van de problemen die hem volgens zijn verklaringen noopten zijn land te verlaten. De handelwijze van verzoeker, een psycholoog, duidt op groot gebrek aan interesse en tast de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging verder aan. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij inspanningen doet om informatie over het verloop van zijn zaak te bekomen; actuele informatie is trouwens van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Verzoekers uitleg dat hij gewoonweg nergens kan informeren, dat het geen zin heeft om zijn familie, de partij of de journaliste te ondervragen aangezien het officiële onderzoeken door de autoriteiten betreft

en het daarenboven om “persoonlijke” problemen gaat, wordt als een blote bewering van de hand gewezen. Indien aanvaard wordt dat de feiten zich werkelijk hebben voorgedaan, komen ook de partijfunctionaris, de journaliste en de krant in gevaar en zijn de problemen groter dan de “persoonlijke” problemen van verzoeker alleen.

De uitleg van verzoeker dat hij geen contact had met de andere betrokkenen omdat hij hen niet in gevaar wou brengen, snijdt geen hout. Een contact met de partijleden en de journaliste kon in hun voordeel spelen gezien hij ze -gezien hun betrokkenheid- kon waarschuwen voor naderend onheil. De commissaris-generaal stelde bijgevolg terecht dat de nalatigheid van verzoeker om zich te informeren, in zijn nadeel speelt bij de beoordeling van zijn aanvraag. De Raad herhaalt dat de bewijslast op verzoeker rust.

De Raad hecht ook geen geloof aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de reisroute.

Verzoeker voert aan dat hij angstig was en het hem in het geheel niet uitmaakte op welke manier hij het land zou verlaten (zie verzoekschrift p. 4). Hij benadrukt dat de documenten in het bezit zijn van de passeur.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aangaande zijn identiteit kan neerleggen; het bewijs van identiteit is nochtans een essentieel element in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen.

Bovendien kan verzoeker -een academisch geschoold persoon- geen kenmerken aanhalen van het valse paspoort waarmee hij naar België reisde (zie verhoorverslag, p. 11), buiten het feit dat het van “blauwe kleur” was (zie verzoekschrift, p. 4).

Waar verzoeker zich verweert door “angst” in te roepen, wijst de Raad er nogmaals op dat verzoeker een psycholoog is. Van een dergelijk persoon die zich bewust is van het feit dat hij met een vals paspoort reist, mag worden verwacht dat hij zich vergewist, zelfs in een stresssituatie, van de essentiële informatie in dit paspoort. Niet onvermeld mag worden gelaten dat de commissaris-generaal opmerkt dat het algemeen geweten is dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat grondig te worden gecontroleerd en ondervraagd, en dit op individuele basis.

De Raad deelt het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn Armeens paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties; ook dit element keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

In acht genomen wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof worden gehecht; bij een ongeloofwaardig relaas is er geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

2.5. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.6. De Raad merkt volledigheidshalve op dat er geen schending is van artikel 52 van de vreemdelingenwet aangezien de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet. Het is laatstvermeld artikel dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, te erkennen/toe te kennen of om te weigeren.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert geen andere elementen aan die toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE